

Párhuzamos figyelmeztetések – Ötödik szám

A Júda törzséből való Oroszlán kinyilatkoztatása: A nagy küzdelem zárójeleneteinek megértése

Jeff Pippenger

2023-08-08

Abban a szakaszban, amellyel még mindig foglalkozunk, és amely Krisztusról mint a Jelenések tizedik fejezetében alászálló angyalról tesz megjegyzést, Krisztus mint a hatalmas angyal azt szemlélteti, „milyen szerepet tölt be a Sátánnal vívott nagy küzdelem záró jeleneteiben”. Az a „helyzet”, amelyet Krisztus felvett, amikor jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezte, „az egész föld feletti legfőbb hatalmát és tekintélyét jelzi”. Amikor Krisztus „nagy szóval” kiáltott, úgy „kiáltott”, „mint amikor az oroszlán ordít”.

Krisztus „a nagy küzdelem záró jeleneteiben” nyilvánítja ki mindenhatóságát, és amikor Krisztus kinyilvánítja mindenhatóságát, azt Júda törzsének Oroszlánjaként teszi.

„Az Üdvözítő János előtt „Júda törzsének Oroszlánja” és „mintegy megöletett Bárány” jelképei alatt jelenik meg. Jelenések 5:5, 6. E jelképek a mindenható hatalom és az önfeláldozó szeretet egységét ábrázolják. Júda Oroszlánja, aki kegyelmének elutasítói számára oly félelmetes, az engedelmesek és hűségesek számára Isten Báránya lesz.” Az apostolok története, 589.

Krisztusnak mint Júda törzsének Oroszlánja való megjelenése hangsúlyozza munkáját a bibliai prófécia mind lepecsételésében, mind felnyitásában, az Ő isteni időzítése szerint. Közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulása előtt, amikor „az idő közel van”, egy különleges bibliai igazság felnyitása történik meg, amely azonosítja „azokat, amiknek meg kell lenniük hamar”.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amiknek hamar meg kell történniük; és elküldte azt, és angyala által kijelentette az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten ígéjéről, és Jézus Krisztus bizonyosságtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

Amikor az a „közel lévő” „idő” ténylegesen belép a történelembe, áldás hangzik el azokra, akik olvassák, hallják, „és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva”. Ez a különleges üzenet időhöz kötött üzenet, amely csak akkor ismerhető fel, amikor „az idő közel van”. Akkor — abban az időben, és nem előbb — lesznek képesek az emberek olvasni, hallani, „és megtartani azokat, amelyek meg vannak írva” a Jelenések könyvében. Amikor az „idő közel van”, azokra azokra mondott áldás, akik „olvassa”, „hallják”, „és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva”, párhuzamban áll Dániel könyvének megnyílásával „a vég idején”.

Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futnak, és megnövekedik az ismeret. Dániel 12:4.

A „sokaság”, amely ide-oda futkos (ami Isten Igéjének tanulmányozását jelképezi), ezt „a vég idején” teszi, amikor „a szavak”, amelyek Dániel „könyvében” „be voltak zárva”, felnyitvatnak. Ám van a szüzeknek egy másik csoportja is, amely közvetlenül az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény után futkos ide-oda.

Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr Isten, amikor éhséget bocsátok e földre; nem kenyér utáni éhséget, sem víz utáni szomjúságot, hanem az Úr beszédeinek hallása után. És tengertől tengerig bolyonganak, és északtól fogva napkeletig futkosnak, hogy keressék az Úr beszédét, de nem találják meg. Azon a napon a szép szüzek és az ifjak elalélnak a szomjúságtól. Akik Samária bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, Dán! és: Él Beérseba útja! azok is elesnek, és többé fel nem kelnek. Ámós 8:11–14.

Samária bűne az a bűn volt, amelyet Akháb és Jézabel jelképezett: Akháb az Egyesült Államokat, Jézabel pedig a katolikus egyházat képviselte. Jézabel, Akháb és a hamis próféták Illéssel való összecsapásukban a Kármel hegyén a vasárnaptörvényt jelképezik. Az összecsapásnál a tisztátalan prófétáknak két csoportja volt jelen: a Baál prófétái és a ligetek papjai. Baál az egyik imádott isten volt; a másik, akit a ligetekben imádtak, Astarót volt. Baál férfi istenség volt, Astarót pedig női istenség. Együtt a férfi istenség az államot, a női pedig az egyházat jelképezi.

A Dánban felállított istent Samária első királya, Jeroboám állította fel, aki mind Béthelben, mind Dánban aranyborjút emelt. Béthel jelentése Isten háza, Dáné pedig ítélet, és együtt az egyház és az állam összefonódását jelképezik, amely az Egyesült Államokban megy végbe a vasárnap megtartásának kikényszerítése előtt. Ezt a két aranyborjút Áron aranyborja jelképezte.

A borjú vadállat, az aranszobor pedig képmás, így Áron aranyborja, valamint Jeroboám két aranyborja is az egyház és az állam egyesülését jelképezi, amely közvetlenül az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény kikényszerítése előtt következik be. Jeroboám esetében a két város második tanúbizonyságul szolgál az egyház és az állam egyesülésének szimbolikájához, amelyet a Jelenések könyve a fenevad képmásaként határoz meg.

Beérseba módja Ábrahám szövetségét jelképezi. A „Beérseba” név első említése Mózes első könyve huszonegyedik fejezetében található, amelyet Pál apostol arra használ, hogy szembeszálljon azokkal, akik az ő idejében azt állították, hogy az üdvösséghez meg kell tartani a szertartási törvényeket és a körülmetélést. Pál azt a szakaszt használja, ahol Beérseba első említése található. Ezt a történetet arra alkalmazza, hogy ugyanabban az elbeszélésben két különböző és egymással ellentétes szövetséget mutasson be. Pál a szolgáló asszony fiát (Izmáelt) arra használja, hogy egy emberi erőn alapuló szövetséget jelképezzen, és Izmáelt szembeállítja Izsákkal, akit arra használ, hogy egy Isten erején alapuló szövetséget jelképezzen. Ez az ígérés a Biblia első helye, ahol Beérseba említést nyer, és később a történelem folyamán Pál ezt a történetet arra használja, hogy saját személyes történetének olyan helyzetét írja le, amelyet a bibliai történelem már előre szemléltetett. Pál hitte és tanította, hogy a bibliai történelem ismétlődik.

Noha Pál a Teremtés könyve huszonegyedik fejezetéből vett szakaszt két ellentétes szövetség szemléltetésére használja, magában a szakaszban két olyan szövetség szerepel, amelyet Isten Ábráhámmal köt, de ezek nem azok a két szövetség, amelyeket Pál a történetből levezet. A

szakaszban Isten ismét megígérte, hogy Izsák által teljesíti be ígétét, miszerint Ábrahámot sok nemzet atyjává teszi, és azt is megígérte, hogy Izmáelt nagy nemzet atyjává teszi. Egyetlen szentírási szakasz, négy hivatkozott szövetség, és ez az első alkalom, hogy Beérseba említést nyer az Írásokban.

Azért monda Ábrahámnak: Űzd el ezt a szolgát és az ő fiát; mert e szolgát fia nem lesz örökös az én fiammal, Izsákkal együtt. És igen súlyosnak tetszék ez a dolog Ábrahám előtt az ő fia miatt. Isten pedig monda Ábrahámnak: Ne legyen súlyos előtted e dolog a gyermek miatt és a te szolgád miatt; valamit mond néked Sára, hallgass az ő szavára; mert Izsákról neveztetik a te magod. De a szolgát fiából is nemzetet teszek, mivelhogy a te magod ő. Ábrahám azért felkele reggel korán, és vőn kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, vállára helyezvén azt, és a gyermeket is, és elbocsátá őt. Az pedig elméne, és bolyonga Beérseba pusztájában. 1Mózes 21:10–14.

Beérseba Ábrahám szövetségét jelképezi. Ugyanebben a fejezetben Ábrahám Abímelekkel is szövetséget kötött.

És lőn abban az időben, hogy Abímelek és Píkhól, az ő seregének fővezére, szólának Ábrahámnak, mondván: Az Isten veled van mindenben, amit cselekszel. Most azért esküdj meg nekem itt az Istenre, hogy nem cselekszel hamisan sem velem, sem fiammal, sem fiam fiával; hanem aszerint a kegyesség szerint, amelyet én cselekedtem veled, úgy cselekedjél te is velem és azzal a földdel, amelyben jövevény voltál. Ábrahám pedig monda: Megesküszöm.

Ábrahám pedig megfeddte Abímeleket egy vízkút miatt, amelyet Abímelek szolgálai erőszakkal elvettek. És Abímelek ezt mondta: Nem tudom, ki cselekedte ezt; te sem mondtad meg nekem, és én sem hallottam róla mind e mai napig.

Ábrahám pedig juhokat és ökröket vett, és Abímeleknek adta azokat; és szövetséget kötöttek egymással. És Ábrahám a nyájából hét nőtény bárányt külön állított. Akkor Abímelek ezt mondta Ábrahámnak: Mit jelentenek ez a hét nőtény bárány, amelyeket külön állítottál?

Ő pedig ezt mondta: Ezt a hét nőtény bárányt vedd el az én kezemből, hogy bizonyágul legyenek nekem arra nézve, hogy én ástam ezt a kútát. Ezért nevezte azt a helyet Beérsebának, mivel ott esküdtek meg mindketten. Így szövetséget kötöttek Beérsebában; azután felkelt Abímelek és Píkhól, seregének fővezére, és visszatértek a filiszteusok földjére. Ábrahám pedig tamariszkuszfát ültetett Beérsebában, és ott segítségül hívta az ÚRnak, az örökkévaló Istennek nevét.

Ábrahám pedig sok ideig tartózkodott a filiszteusok földjén. 1Mózes 21:22–34.

Beérseba Isten Ábrahámmal kötött szövetségének jelképe. A Bibliában több olyan szövetségi történet is fel van jegyezve, amely Beérsebát Ábrahám szövetségével kapcsolja össze. A „beer” kút jelent, a „sheba” pedig „hét”-et. A sheba ugyanaz a héber szó, amelyet „hétyszeresen”-nek fordítanak, s amelyről William Miller helyesen értette meg, hogy a Leviticus huszonhatban a kétezer-ötszázhusz éves prófeciát jelképezi. Ez volt az első „időprófécia”, amelyet felfedezett, és ez volt az első alapvető igazság, amelyet 1863-ban félretettek. Abban a szakaszban, ahol a „sheba” szót négy különböző versben „hétyszeresen”-nek fordítják, Istennek azt a büntetését, amelyet a

„hétszeresen” jelképez, úgy nevezik: „szövetségem miatti perpatvar”.

Akkor én is veletek ellenkezőleg járok, és még hétszeresen megbüntetlek titeket bűneitekért. És fegyvert hozok reátok, amely bosszút áll szövetségem ügyéért; és amikor összegyűltök városaitokba, dőghalált bocsátok közétek; és ellenség kezébe adatok. 3Mózes 26:24, 25.

A „hétszer”-nek fordított szó, amely Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében Isten szövetségének „perét” jelöli, s amely a Beérseba szóban is „sheba”, Dániel könyvében szintén kétszer fordul elő: egyszer úgy fordítják, mint „az eskü”, amely meg van írva Mózes törvényében, egyszer pedig úgy, mint „az átok”. Mind az „eskü”, mind az „átok” a „sheba” szóból van fordítva, mert ez nemcsak azt jelenti, hogy „hét”, hanem magában foglalja a szövetség, vagyis az „eskü” fogalmát is, amely, ha megszegik, „átkot” von maga után.

Igen, egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlott, hogy ne engedelmeskedjék a te szavadnak; azért ránk áradt az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. Dániel 9:11.

A „sheba”, vagyis hét szó, amely a Beérsebában egy kútnál felajánlott hét bárányt jelképezte, a szövetséget jelenti. És Isten szövetsége, vagyis az Ő esküje, azt mondja ki, hogy az engedelmesek élnek, az engedetlenek pedig meghalnak.

Beérseba azt a szövetséget jelképezi, amelyet Ábrahám hite képvisel. Amikor tehát az Ámos nyolcadik fejezetének „szép szüzei”, akik egyúttal a Máté huszonötödik fejezetének „balga szüzei”, és ugyanakkor a Dániel tizenkettedik fejezetének „gonoszai”, „Samária bűnére” esküsznek, akkor hűséget fogadnak Jézabel bélyegének (a pápaságnak), aki paráznaságot követett el Ahábbal (az Egyesült Nemzetek Szervezetével), és aki a fenevad képmása (az Egyesült Államok) fölött uralkodik.

Amikor ugyanazok a „szép szüzek” ezt mondják: „Él a te istened, ó Dán”, a borjú aranyképe előtt borulnak le, amint azt két tanú (Áron és Jeroboám) azonosítja. Az aranyborjú a fenevad képét jelképezi, amely az egyház és az állam egyesülése.

Amikor ugyanezek a szüzek azt állítják, hogy Beérseba „útja” „él”, az „út” szó jelentése: „ösvény”. Ez pontosan ugyanaz a szó, amelyet Jeremiás 6:16 az „ősi ösvények” „útjainak” megjelölésére használ. Ezek a szüzek azt mondják, hogy noha meghajoltak a fenevad képmása előtt, és elfogadták hatalmának bélyegét, mégis Ábrahám gyermekei. Kétségbeesetten futkosnak ide-oda Isten Igéjében, keresve a „kelet” és az „észak”, valamint „tengertől tengerig” által jelképezett üzenetet, miközben továbbra is azt állítják magukról, hogy Hetednapi Adventisták, de már túl késő.

De a napkeletről és északról érkező hírek megrettentik őt; ezért nagy haraggal vonul ki, hogy sokakat elpusztítson és végképp megsemmisítsen. És felüti palotája sátorait a tengerek között, a dicsőséges szent hegyen; de eljut a végére, és senki sem segít rajta. Dániel 11:44–45.

Azok a szüzek e megelőző két vers üzenetét keresik. Az utolsó figyelmeztető üzenet, amely a vég idején, 1989-ben pecsételtetett fel, amikor — amint azt Dániel 11. fejezetének 40. verse leírja — a volt Szovjetuniót jelképező „országokat” a pápaság és az Egyesült Államok elsöpörte, azonosítja a

pápaság végső felemelkedését és bukását. E két versben a kelet és az észak által jelképezett üzenet felbőszíti az északi királyt (a pápát), és megkezdődik a végső üldözés; ez a negyvenötödik versben ér véget, amikor a pápaság felállítja a „sátrakat”, amely a „sátor” jelentésű héber szóból származik (a sátor az egyház jelképe), de ez az ő „palotájának” „sátora”, ami egy államot jelképez. A hely, ahová a sátrat állítja, amely az egyház és állam összekapcsolását jelképezi, vagy amint János nevezi a Jelenések könyvében, a fenevad képmását, „a tengerek között” van, többes számban. A szép szüzek a Dániel 11. fejezetének 44. és 45. versében jelképezett utolsó figyelmeztető üzenetet keresik, és a legközelebbi versben Mihály feláll, és lezárul a kegyelemidő. És abban az időben az Ámós 8:14 azt mondja, hogy a szép szüzek „elesnek, és többé fel nem kelnek.”

Amikor a szép szüzek éppen abban az időben vallják magukat hetednapi adventistáknak, amikor a fenevad képe előtt hódolnak, János úgy ábrázolja őket, mint zsidókat, akik azt mondják, hogy zsidók, de nem azok. Azt állítják magukról, hogy Ábrahám gyermekei, de hazudnak.

Íme, én adok a Sátán zsinagógájából valókat, akik zsidóknak mondják magukat, és nem azok, hanem hazudnak; íme, azt cselekszem, hogy eljöjjenek, és leboruljanak lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Jelenések 3:9.

Elfogadták a pápaság bélyegét, és ezáltal elfogadták annak jellemét. Azt vallják, hogy zsidók, vagy azt vallják, hogy szombatot megtartó adventisták, de akkor a pápa jellemét hordozzák, aki egyebek között „az Isten templomában” ül. Azt vallják, hogy adventisták, vagy azt vallják, hogy az adventista templomban vannak, de nem inkább adventisták, mint amennyire a pápa keresztény.

Akik „ide-oda futkosnak”, és „az Úr igéjét” keresik, nem azok a „bölcsek”, akikről Dániel könyve beszél — hanem „szüzekként” vannak azonosítva. Nyilvánvaló, hogy azok, akik a versekben bolyonganak, éheznek és szomjúságtól haldokolnak, nem „értik” „az Úr igéit”, hiszen maguk a versek tanúsága szerint éppen azt keresik. Az Úr Igéje, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt tárul fel, Jézus Krisztus kijelentése, és a balga, gonosz vagy „szép szüzek” azok, akik nem értették meg a Dániel könyvéből származó tudás gyarapodását. Nem volt meg bennük a szükséges olaj ahhoz, hogy — amint Máté tanítja — továbbhaladjanak a menyegzőre.

Az a „éhínség” a kegyelmi idő lezárulása. Ámós „szüzei”, akik az idézett versekben kenyeret (Isten Igéjét) és vizet (a Szentlelket) keresnek, Dániel „gonoszai”, akik nem „értik”. Ők Máté balga szüzei, akik a Szentlelket keresik; s ez a három tanú együttesen azonosítja azokat, akik felismerik, hogy elmúlt az alkalom a menyegzőre való felkészülésre, és nincs ruhájuk, hogy elmenjenek a menyegzőre, mert vonakodtak „meghallani” a különleges üzenetet, amely most feltáratik. Attól az időtől fogva, amikor a különleges üzenet feltáratik, egészen a kegyelmi idő lezárulásáig tart az üdvösségre szóló utolsó hívás ideje. Felkészületlenül eljutni ahhoz az időhöz annyi, mint felkészülni e szavak meghallására: „Túl késő!”

„Van egy világ, amely a gonoszságban, a csalásban és tévelygésben, a halál árnyékának kellős közepén hever,—alszik, alszik. Kik érzik lelkük vajadását azért, hogy felébredjék őket? Miféle hang érheti el őket? Gondolataim a jövőbe ragadtattak, arra az időre, amikor felhangzik a jeladás. „Ímé, jó a Völegény; menjetek ki elébe.” De némelyek késlekedni fognak, hogy megszerezzék a lámpásaik újratöltéséhez szükséges olajat, és akkor túl későn fogják

felismerni, hogy a jellem, melyet az olaj jelképez, át nem ruházható.” Review and Herald, 1896. február 11.

A tíz szűzről szóló példázat által ábrázolt prófétai vonal az olajat a jellem jelképeként használja, de „az aranyolaj” és a „szent olaj” egyúttal Isten Lelkének üzeneteit is jelképezi.

„A felkentek, akik az egész föld Uránál állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kérubnak. A szent lények által, akik trónját körülveszik, az Úr állandó összeköttetést tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait ellátja, hogy azok ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonosz hatalmasságai teljesen uralmuk alá hajtánák az embereket.”

„Istent gyalázat éri, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket Ő küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna árasztani, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a kiáltás: »Ímé, a vőlegény jön; menjetek ki elébe«, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem őrizték szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Nincs meg bennük az erő, hogy megszerezzék az olajat, és életük romba dől. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha úgy esedezünk, mint Mózes: »Mutasd meg nekem a te dicsőségedet«, Isten szeretete kitöltetik a szívünkbe. Az aranycsöveken át az aranyolaj közöltetik velünk. »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura.« Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak e világban, mint világosságok.” Review and Herald, 1897. július 20.

Az Ámos könyvében ide-oda futkosók tovább gyarapítják azt a bizonyoságtételt, amely azonosítja a Hetednap Adventisták azon csoportját, amely elutasítja azon felelősségét, hogy „megértse” a Jelenések könyvéből származó különleges üzenetet, amely akkor válik feltárttá, amikor „közel van az idő”.

„Most igen veszedelmes időben élünk, és egyikünk sem késlekedhet felkészülést keresni Krisztus eljövételére. Senki se kövesse a balga szüzek példáját, és ne gondolja, hogy biztonságos lesz megvárni a válság bekövetkeztét, mielőtt olyan jellembeli felkészültségre tenne szert, amely képessé teszi arra, hogy megálljon abban az időben. Túl késő lesz Krisztus igazságát keresni akkor, amikor a vendégeket behívják és megvizsgálják. Most van itt az ideje felölteni Krisztus igazságát, azt a menyegzői ruhát, amely alkalmassá tesz arra, hogy belépjen a Bárány menyegzői vacsorájára. A példázatban a balga szüzek úgy vannak bemutatva, mint akik olajért könyörögnek, de kérésükre nem kapnak. Ez azoknak a jelképe, akik nem készítették fel magukat azáltal, hogy olyan jellemet fejlesszenek ki, amely megállhat a válság idején. Mintha csak a szomszédaikhoz mennének, és ezt mondanák: Adjátok nekem a ti jellemeteket, különben elveszek. A bölcsek nem adhatják át olajukat a balga szüzek pislákoló lámpásainak. A jellem nem ruházható át. Nem lehet megvenni vagy eladni; azt meg kell szerezni. Az Úr minden egyes embernek alkalmat adott arra, hogy a kegyelemideje órái alatt igaz jellemet nyerjen; de nem adott olyan utat, amelyen egyik emberi eszköz átadhatná a másiknak azt a jellemet, amelyet kemény tapasztalatokon át fejlesztett ki, tanulságokat tanulva a nagy Tanítótól, úgy hogy türelmet tanúsíthat a megpróbáltatás alatt, és hitet gyakorolhat úgy,

hogya a lehetetlenség hegyeit is elmozdíthatja. Lehetetlen átadni a szeretet illatát, lehetetlen a másoknak szelídséget, tapintatot és állhatatosságot adni. Lehetetlen, hogy egy emberi szív a másikba árássa az Isten és az emberiség iránti szeretetet.”

„De elközelg az a nap, sőt közel van hozzánk, amikor a jellem minden egyes vonása különleges kísértések által tárul majd fel. Azok, akik hűek maradnak az elvhez, akik mindvégig hitet gyakorolnak, azok lesznek, akik kegyelmi idejük korábbi óráiban a próba és megpróbáltatás alatt hűnek bizonyultak, és jellemüket Krisztus hasonlatosságára formálták. Azok lesznek ezek, akik Krisztussal bensőséges közösséget ápoltak, és akik az ő bölcsessége és kegyelme által az isteni természet részeseivé lettek. De egyetlen ember sem adhat a másoknak szívbeli odaszentelődést és nemes értelmi tulajdonságokat, sem nem pótolhatja fogyatékoságait erkölcsi erővel. Mindannyian sokat tehetünk egymásért azáltal, hogy krisztusi példát nyújtunk az embereknek, és így arra indítjuk őket, hogy Krisztushoz menjenek azért az igazságért, amely nélkül nem állhatnak meg az ítéletben. Az embereknek imádságos lelkülettel kell megfontolniuk a jellemépítés fontos kérdését, és jellemüket az isteni minta szerint kell alakítaniuk.” The Youth’s Instructor, 1896. január 16.